

SLOVENSKO, SOBRANCE, pátek 17. srpna 2007, 11:40

Budem si objednávat druhého zebra v herně-baru U Zebra vedle autobusáku. Je celkem hic, na zahrádce vedle nás sedí pěkná cikánečka s mimčem a horší kámoškou. Týpek, co s nima sedí, s jedním špatným očičkem, kouká nebezpečně. Bus do Užhorodu by měl jet asi za hodinu. Testovací koláček jsem požil asi před 40 minutama.

RUSKO 2007

Výjezd z Plzně CAN 16. srpna 2007 v 17:30, po vyčerpávající večeri U Kalicha, proběh docela hladce. První lehčí malér způsobilo rozlití piva na Adyho bágel v restauraci na Florenci, kde jsme se loučili s pražskou částí. Byl nasranej a my vytlemený. Pár špeků ve ¾ na devět před busem do Košic.

UKRAJINA, UŽHOROD, bar Oboloň, kousek od vokzalu, pátek 17. srpna, 17:09

Dáváme třetí pivko s úmyslem zchladit zpocené tělo. Pomalu se pokoušíme proniknout do pravý cestovatelský nálady. Vlak do Charkova, Kyjev jsme nakonec vyřadili z trasy, nám jede v 01:25. Kolem korzujou skupinky lidí, dost to vokukujem. Teď jsme zjistili, že je tu šouplej čas +1h a že už je tedy 18:13. Paráda!

Bar U Stuarta, 20:44

Hádka s Adym, další piva Oboloň, oni vodky, hospa dost prapodivná: malej tmavej bar v komoušském baráku, ovšem je tu teráska. Asi 50 m od minulýho baru Oboloň. Chlast a perníčky předvídají podivuhodnej start cesty. Asi devátý pivo.

Nádraží, 00:00

Ady je totálně naplech, já tak tak vládnu. Partičky se houfujou na noční vlak do Charkova. Kalba dobrá.

Neděle ráno, asi 8 hod., spařenost ve vlaku

Cesta z Kyjeva do Dněpropetrovsku. Zase jsme vyfásli ty nedobrý postele nahoře, ke všemu opět u hajzlů. Pozitivní na této 15h cestě je snad jen ta líbezná blondýnka z našeho „kupé“, která se na noc ovšem zakryla vším, co našla po ruce. Aspoň trochu jsem se prospal.

Berďjansk, pondělí dopoledne

Včera proběhla poctivá kalba piv na pláži u Azovského moře. Plážička je asi půl kiláku od privátka, kde bydlíme a zdržíme se ještě dnes přes noc. V noci, v tej nalitosti a nabuchtovanosti, jsme se cestou od moře trochu ztratili a nakoupili ještě další piva a kalamáry v pytlíku, slaný jak prase. Situace kolem komárů je neslavná: u moře to se západem slunce přestalo štípat, ale pak na ubikaci prudili ty kurvy do té doby, než jsem se zpola těla nastříkal difusilem.

Ubikace, pondělí 20. srpna, 22:03

Vrátili jsme se s Adym od moře, Šamanovi je zle, asi dost, leží tu celej večer, zatímco my jsme lovili ryby. Sice neúspěšně, ale pak jsme povečeřeli v baru Rybák rybu a další dvě piva a mam zas dost. Před tím, když jsme opouštěli ubikaci, nás odchytili sousedi (spolubydla) a nalili do nás 4x kořku, co dělal fotr jednoho z nich. Zítřka asi pojedem do Marijopolu. Zatím pořád kalby a kalby, dost.

Mariupol

Hrůza, peklo, děs: Šamana včera bolelo břicho, tak jsme se na obhlídku nádraží a výměnu peněz vydali jen s Adym. Bylo asi před desátou dopolední, špacírujem si to při moři a vedro nás zláká na jedno pívko do hospy přímo u moře. Knajpa jak hovado, večír zřejmě disco, ale lidí je tu takhle před polednem jen pár. V půlce pívka si k nám přisedli kluk s holkou, co dřív údajně dělala kurvu, ale dnes, asi kvůli tej ohromnej cejše, už to nejde. Kluk byl už pěkně našrot, furt něco kecal, holka chtěla pořád tančit, no a dali jsme s nima ještě asi tři pívka, než jsme se zvedli a maršrutkou dojeli asi 500 m do jakýhos-takýhos „centra“. Vyměnit prachy a že se zajdem najíst do knajpy.

Pívko a pelmeně už tak hladce neproběhly, páč servírka přinesla pelmeně 3x a chtěla nám je vnutit. Pán co seděl vedle ukazoval, že chce prachy a že je to hrůza. Přised si k nám a pili jsme piva. Pán byl u nás na vojně coby okupant a pak dělal kapitána na Azovskym a Černym moři. Byl v pohodě, takže padly další asi 4 piva, dvě vodky a pán pak ještě poručil pelmeně. A to je tak všechno, co si pamatuju. Každopádně domů jsem dorazil sám po třetí hodině, totálně pomlácenej, jenom s jednou sandálou, bez košile a celej mokrej, včetně foťáku, pasu a prachů. Prostě konečná. Ady přišel prej za dvě hodky po mně. Dneska mi je celej den zle, ráno jsem třikrát blil, foťák je nejspíš v prdeli. Naštěstí sem dones všechny prachy, který sem celou noc sušil na posteli.

Pátek 24. srpna

Probíráme se docela brzo, je totiž hrozný vedro. Paní nám dokonce naservírovala nějakou smaženou dobrotu – takový placičky asi z brambor a zeleniny. Po snídani a hygieně razíme na vlakáč, že pojedem konečně do Rostova. Bohužel, vlaky prej nejedou, tak se šineme na maršrutku a hurá přes celý město na autobusák. Tady to už známe, ale informace, že jede jen jeden bus ve 13:00, ke všemu tranzitní, je tristní. Navíc lístky začnou prodávat až bus přijede. Je asi 11 hodin. Vyvalíme se tudíž pod stromy kousek od busáku, nic moc extra: nasráno, nachcáno a trávy očividnej nedostatek. Čteme klasiky. Asi ve ¾ na 12 se přesouváme na perón. Je strašný vedro. Jediný pozitivum je neskutečný množství nádhernejch holek. Průběžně chodíme vystát frontu u kasy, kde se vždy dozvíme, že lístky do Rostova ještě nevydávají. Asi ve ¾ na 1, když už bus přijel a vystáli jsme asi počtvrtý frontu na brutálním vedru, nám sdělují, že bilety už niet. Byly prej všehovšudy dva, jak autobus přijel narvanej. Takže pruda. V zoufalosti a litrech potu kupujeme mapu Ukrajiny a vymejšíme alternativní únikovou trasu z vlasti superžen. Sázíme na to, že z většího města – Doněcku – pojedou spojuj víc. Sladká nevědomost! Kupujeme lístky na 13:45 a těsně před naloděním do červenýho busu pojídáme studený hot-dogy; cígo a jede se. Cestou nabíráme pár lidí a až několik kiláků před Doněck probíhá cesta v pohodě. Pak ale mjíme brutální bouračku v protisměru „dálnice“, dost hrůza. V totálně rozsráčkovany autě je vidět člověk, spousta fízlů a hasičů. Celkem nepovzbuzující zážitek, ještě s přihlédnutím k technickému stavu zdejších povozů. A aby to nebylo málo, asi za pět minut v našem směru leží přes cestu na boku návěs. Naštěstí už je vidět naše cílový město Doněck.

Pár zastávek před autobusákem, vedro k zalknutí, kundičky kolem cesty a už zajíždíme na celkem malej Jižní autovokzal. Zjištění, že do Rostova to jede jedenkrát denně ráno v 6 je zdrcující, ovšem nepřekvapující.

Dobry, tak se rychle zorientovat, zjistit kudy na vlakáč a rychle tam. Je to samozřejmě na druhym konci města, ale jedeme maršrutkou. Bulvárama, kolem sochy Lenina a dočasného jeviště, kde měl údajně probíhat koncert na počest Dne nezávislosti. Asi za 15 minut přijíždíme kolem čtvrti slumů na vlakáč, kde nás čeká další dnešní nemilé překvapení. Totiž, že vlak do Rostova je plnej. Bilety niet. OK. Takže Ady je vypruzelej, páč ještě ke všemu se mu v buse na bágel vylil nějaký olej, Šaman kupuje pivo, vodu a colu. Vymejšíme, že pojedem holt do jinýho ruskýho města, ptáme se fízlů na bus do Rostova a ti nám sdělují, že do Rostova to jezdí z Jižního autobusáku. Protože netušíme, že na Jižní jsme přijeli, vracíme

se jinou maršrutkou zpět na naší výchozí pozici v Doněcku. Vedro je furt jak prase, busy teda samosebou žádný, ani někam jinam. Tak to už je tedy dost v prdeli, je asi 18 hodin a že zas pojedem na vlak, koupíme lupeny na zítra a pokusíme se tam v nedalekym slumu najít nocleh.

Skoro se tak stalo. Vracečka na vokzal, výměna 60 USD, nákup lístků na zítřejší noc do Rostova a se šaurmou v žaludku jdeme vstříc nastupující noci hledat nocleh. Slumy se ukážou negativně, nikdo nás nechce. Už skoro ztrácíme naději, noc na nádraží stojí 68 UAH na osobu a to se nám zdá dost. Zkoušíme štěstí ještě na druhé straně cesty ve velikejch panelákách, ale nikdo nic neví. Poslední zkoušíme dvě báby kousíček od nádraží a ty, po chvíli váhání, překvapivě souhlasí. Áda jde koupit ještě dvě vody a cigára a už se s jednou paní suneme do sedmého patra superpaneláku. V bytě je tak 38 °C, vana plná vody, kterou máme užít ke koupeli, a po stěnách visí obligátní koberce. Ale jsme rádi, navíc paní povídaly něco o 10 UAH za osobu. Máme ale jen 100 bankovku, takže se uvidí až zrána. Paní nám ustele v jednom ze dvou pokojíků, kde nejdou otvírat okna, cígo dáváme v lodžii, ve kteréj má paní uskladněný zavařeniny. Po lehkym omytí a poklábosení s paní a její sousedkou zaléháme na kavalce a vlastní šťávě, po přelouskání kapitoly, zavíráme oči.

Já nemůžu spát. Bdim tak dlouho, že sem už zoufalej a strkam do uší špuntáky, abych aspoň neslyšel ty hodiny, tikající nad náma a neúprosně odpočítávající vteřiny ne-spánku. Nepomáhá to, někdy v noci je vyndavam a smírju se s osudem nespalce. Strašný vedro.

DONĚCK, sobota 25. srpna, 21:37

Kalíme asi druhý pivko na nádraží a čekáme na vlak do Rostova. Vedro je furt tak 25-30 °C. Nohy, ty fusekle, to je horor. Ted' našťestí zavál vánek a chladí, což je supr. Vlak by měl bejt v Rostově asi v 6:31. Rány z mý brutální kalby se snad hojí, foťák je death. Den jsme strávili kalením pivek po městě. Bylo fakt neskutečný vedro. Doufam v ochlazení!

RUSKO, SOČI, pondělí 27. srpna, asi 17:45, Soči

Všechno je jinak a horší. Aspoň co bylo. Sedim v Soči před přístavem, máme koupenu loděnku do Turecka, kam jsme se rozhodli jet po dvou dnech v Rusku. Je to tu dost drahý, voda 30 RUR. Ted' jsme byli v jídelně a tři malý jídla stály 310 RUR. Adymu, kterýj měl nejmenší porci, nějaký dva buřtíky z kuřete na špejli a dvě lžice kaše, se navíc do talíře vysypala slánka, takže odjíždíme opět zcela nasraný a znechucený.

ČERNÉ MOŘE, asi 20 hodin

Jsmo na lodi. Je to nejvíc. Já lodě rád. Navíc se toto nalodění opět neobešlo bez problémů s těma největšima policajtskýma čůrákama světa. Omluva normálnějším fízlům, páč tady ty snad ani za fízly nemůžu brát.

Prostě nás zase zadrželi, tentokrát za vstupem na trajekt, že nemáme jakousi vymrďanou bumážku z velvyslanectví k vízu. Byli tam asi čtyři nebo pět, jeden v triku „43“ – největší kokot. Škoda propisky na popis těch čůráků, každopádně po půl hodce sezení a stání za hradbou, nasranejch keců, výhrůžek ambasádou či fízlama, po nás chtěli „malý prezent“, načež jsem se už neovlád a děl: „eto nelegalno“ (pravda, pasy nám akorát předali) a pak nás pustili na loď. Ještě ty buzny prudili, že jsme ožralí, ovšem očividně jsme na tom byli líp než dobrá polovina těch zmrďů.

Máme Efes, na trajektu pěkně fouká, a tak ZDAR RUSKO!

Sobota, 25.8.

Noc jak v pekle. V pokoji nešly otvírat okna a mohlo tam bejt ke 40 °C. Takyže se mi večer paní vysmála, když jsem si připravoval spacák na přikrytí.

Paní nám uvařila čaj a byla tak hodná, že nám schovala bágly, abysme je nemuseli za hříšný děngi dávat do úschovny. Maršrutkou jsme sjeli po naší známej trase k autobusáku, ve

stánku si dali pirožky s kartoškou a v parčíku se skejťáckejma překážkama je snědli. Pak jsme šli do internet kafe, poslali jsme domů vzkazy a skoukli jak jedou vlaky. Hrozný vedro nás zahnal do parčíku nad řekou, poblíž autobusáku, a donutilo nás za poslechu koncertu z druhého břehu řeky vykalit tři lahváče. Proložili jsme je šaurmou a váleli se tam tak půl odpoledne. Následně jsme se pěšky vraceli směrem k vlakáči kolem hlavního náměstí, kde probíhal koncert k výročí nezávislosti. Vystupovaly tam děcka v krojích, docela pěkný, i soudruhu Leninovi, kterej to sledoval s kamenou tváří, se to asi líbilo. Dali jsme další tři točený pivka a kochali se pozorováním ženskejch. Asi v půl sedmý jsme trolejbáčem dojeli na vlakáč, vyzvedli u paní bágly (nic za to nechtěla) a dali si u známýho Arabáše poslední UK – šaurmu. Před nádražím padly další tři piva a na 22. hodinu jsme se přesunuli na perón.

Vlak vyjel ve 22:17, zase na nás vybyly horní místa, takže zlost. U Šamana v kóji spala dvě pěkná děvčata, u nás s Adym jen chrápající báby.

Hodina H začala příchodem UK pohraničnicků, tedy asi až čtvrtýho z nich. Koukali na pasy, vzali si je a problém byl na světě. Máme v pasech razítka s tranzitem jen na pět dní, přitom už je šestej. Supr. Máme jít s nima do děžurnýho kabinky, kde už vloni probíhala nepříjemná diskuze s kyrgyzskejma pohraničnickama. Chvíli nás prudili, my chtěli ať zavolají ambasádu a zajistí tlumočnicka, načež nás vyzvali, ať si dojdeme pro bágly a vystoupíme z vlaku. Nasraný, nahlas nehezky nadávající, to děláme, odhodlaní se nevzdát a v žádným případě nezplatit ani korunu úplatek. Tak jsme teda vystoupili, složili věci vedle vlaku a čekali, co bude. Vlak stál někde v lesích, kuňkaly tam pěkně žáby a kde nic tu nic. S týpkem a děžurným jsme probírali naši situaci a vysvětlovali jim, že víza nepotřebujem a že jsme netušili, že nám ty kokoti napsali tranzit jen na pět dní. Mladej pohraničnick, kterej tam stál s náma, říkal, že vlevo jsou tři chaty a vpravo pět. Tma jak v prdeli, stojíme si to tam, až přijde jinej fízl, asi větší kápo, a že si to máme dát zpátky do vlaku, že za to nemůžem, když nás na to při vstupu neupozornili. Paráda, páč ten kokot před nim sliboval deportaci do Ruska a zákaz vstupu na Ukrajinu z důvodu porušení tranzitních zákonů. Ještě před milostivým propuštěním se nás ptal, jestli jsme už volali ambasádu a divil se, že neumíme dobře rusky, když jsme se to mohli učit ve škole na rozdíl od něj, kterej se chtěl učit česky a nemoh. No v uších těch debilů to muselo zvonit, páč nadávkama jsme nešetřili. Ve vlaku jsme se omluvili spolucestujícím za zpoždění a pokračovali na ruský hranice, kde proběhlo vše v pořádku. Narval jsem špunty do uší, omotal hlavu spacákem, páč kvůli naztevřenému okýnku asi 10 cm od mé palice na mě dost foukalo, a snažil jsem se vyuhnout.

Neděle 26. srpna

Do Rostova jsme dorazili někdy po ránu, tak kolem osmý. Nádraží vypadalo moderně a monumentálně. Po nezbytné hygieně na nádražních toaletách zjišťujeme, že všechny banky na nádraží jsou zavřené a prachy lze směnit jen u nějaký báby v autě mezi busákem a vlakáčem. Měníme pár dolarů, abysme si mohli koupit čaj a pišingry k snídani, přičemž nás ohromujou zdejší ceny. Tři pišingry a tři čaje v kelímku za 60 RUR. No nic. Házíme batohy na ramena a po pár zeptáních na obměnu valut nasedáme do busu a jedem širokým bulvárem někam do centra. Město působí docela honosně, velký budovy, stromy kolem cest a sem tam zajímavá moderní skulptura. A samozřejmě mohutný sochy ruskejch velikánů. Zas už je vedro, hadry máme dost nechutně propocené a všechny banky mají samozřejmě zavřeno. Je holt přece jenom neděle. V prdeli ale je, že nikde není ani žádná směnárna, natož otevřená. Asi po hodině pokusů o směnu v hotelech a bankách (kde kupodivu úředníci jsou) se vracíme k vokzalu a měníme prachy u báby v autě. Zas tak strašnej kurz nemá, navíc se nedá nic jinýho dělat. Vymejšlíme co dál, jdeme vedle na autobusák sežrat předražený chačapurí a rozhodujem se pro odjezd do Azova. Jakože na odpočinek u moře a Donu. Někdy kolem poledne, po čekání na busáku, se nám daří vecpat se do maršrutky a jedem. Docela pěknějma uličkama, napřed k mocnýmu Donu, pak zas nahoru ulicí s bazarem rozloženým po

chodnicích a zpět k řece, přes most pryč. Don tu působí mohutně, spousta nákladních lodí, šrotišť a jeřábů a ze strany od města korzo s kavárničkama a výletníma loďkama. Cestou do Azova, trvala něco přes půl hodky, jsme se bavili akcí dvou kluků lovících docela hezkou holku. Furt jí pouštěli něco z mobilu, ale pak se ukázalo, že s jedním z nich sdílí tašku a možná tedy i něco víc. V Azově nás překvapuje hlavně to, že k moři je to strašná dálka, asi až v jiné vsi či co, je tu zas nechutný vedro a v neposlední řadě pekelně zeleně sinicová voda Donu. Uvelebili jsme se na poloostrovku na kraji pláže, pozorovali dívky, okusili poprvé kvas, kterej chutná dle Šamana jako pražená coca-cola, a pozorovali veliký nákladní loď proplouvající snad každých pět minut kolem. Nejvíc jsme sympatozovali s plavidlem honosícím se názvem „Kapitán Pirožkin“, kterej kolem proplouval, právě když Šaman prověřoval obranyschopnost svého organismu koupelí v hrachovce. Lidem ta zelená sračka ale vůbec nevadila; malý děcka se v ní rochnily, ale nejvíc byl týpek, kterej plaval znak ve slepým ramenu řeky pod vysutým mostem a vypadal jako sinicoborec. Prostě něco hrozného.

V městečku jsme snědli hnusnou a malou šaurmu u paní v okýnku a vymejšleli, co dál. Po poradě s internetem jsme začali uvažovat nad únikem z mocné Rusi, a to nejspíš lodí ze Soči. Utvrdilo nás v tom zjištění, že moře je opravdu hroznej flák a v Azově je jinak celkem hovno. Tak jsme se v odpoledním pařáku šinuli k busáku a maršrutkou odjeli zpět do Rostova. Nutno říct, že s náma jela neskutečně krásná holčička a stálo mi dost úsilí ji celou cestu nerentgenovat očima. Bus do Soči odjížděl asi v 19:20, tak jsme zbejvajíc čas strávili nadáváním na Rusáky a Rusko, pitím baltiky a pojídáním smaženejch blafů z nádražních předraženejch žrádelen.

Bus dorazil načas, vypadal skoro pěkně, ovšem hned nastal problém s místama, zřejmě prodanýma dvakrát. Naštěstí to nebyly naše sedadla a věc se nějak vyřešila. Začátek cesty probíhal v pohodě až do doby, než ty kokoti začali strašně topit a v buse nastalo peklo. Cestující se furt pokoušeli nasměrovat studenej vzduch z fukarů nad sedačkama, ale marně. Dole to topilo tak, že jsem tam neudržel ruku. Šaman si se mnou solidně vyměnil místo a šel k okýnku, páč mu teplo tak nevadí, ale stejně to stálo za hovno. Dítě přede mnou furt ovívala matka, starší chlápek se musel postavit do uličky a čekal jsem, kdy zkolabuje, ale aby někdo zašel upozornit řidiče, tak to ani náhodou. Byla tma a projížděli jsme právě vypalovanejma polema, takže ke všemu se do busu periodicky dostával štípavej kouř.

Na zastávce, nám z neznámého důvodu udělanej u zavřenejch hajzlů a žádný benzínky či prodejny čehokoliv, šel Ady za šoférem a žádal o úpravu teploty, načež nám ten kokot řek, že nás v Krasnodaru vysadí. Nic jsem nechápal, jen jsem mu česky nadával. Chlápek, co stál před půl hodinou v uličce nade mnou, se divil, co máme za problém?! Další nadávky na zdejší lidi, vysraný i z posraného řidiče. Voda nám pomalu docházela, přestože jsme měli každě vlastní plnou lahev a do konce tý lázeňský cesty zbejvalo přes šest hodin. Čekal jsem smrt či minimálně úžeh. Řidič sice tvrdil, že *cholodno budět*, ale nic.

Po půlnoci jsme přijeli do Krasnodaru na busák, kde to řádně žilo, a dokoupili vody. Na Šamana se přilepil jakejsi týpek a vyprávěl mu zřejmě svůj životní příběh, samosebou bez jakékoli odezvy. Po 40 minutách jsme opět nastoupili do přetopeného busu a nějak přeťpěli zbytek cesty do Soči.

Pondělí 27. srpna, Soči

Asi dvacet kiláků před Soči jsem otevřel oči a udělal jsem dobře. Vpravo moře, vlevo zalesněný hory, bujná vegetace podobná tej kolem Rámsaru u Kaspiku. Navíc se bus během noci trochu uvolnil a ani ty čůra snad už tolik netopili. Nekonečnejma serpentinama jsme dorazili do Soči, hrdě se připravující na OH 2014, což bylo zjevný ze spousty reklam a praporků.

Autobusák je docela v centru, necelej kilák od přístavu, kam se hned přesunuju, abysme zjistili, kdy a za kolik to jezdí někam do Turecka. Neochotná paní v informacích nám

sděluje, že v pondělí a úterý to pluje do Trabzonu a že pokladny otvírají v 10, což je asi za půl hodky. Jdeme tedy směnít doláče a hřivny, ale s těma nás pěkně fakujou a ke všemu na nás koukají jak na vrahy, Ukrajince tu v lásce holt nemají. Pokladní povídá, že hřivny směníme leda ve vlaku.

Bylo krátce po desáté, Šaman hlídal bágly na molu a já s Adym jsme šli obstarávat lupeny, což zabralo téměř hodinu, páč před náma vlez do kasy týpek, co chtěl jet trajektem s autem a měl u sebe dvoje tlustý desky s různějma dokumentama a bumáčkama, který se asi všechny musely ověřit, poněvadž slečna pokladní pořád někam volala. Poté, co se nám nákup lístků na dnešní večer podařil, přesunuli jsme se do nedalekýho parku a ve stínu palem Šaman čekal, až skočíme na autobusák pro šest kotletů po kijevsku, na který jsme se všichni těšili. Cestou jsme shlídli nějakou „demonstraci“, kde u takovýho baráku řečnili asi kolemjdoucí s igelitkama a kolem stálo spousta fízlů a vojáků. Po obědě jsme se šli vyvalit na kamenitou plážičku, jednu z mála, na kteréj se neplatí.

Koupačky, odpočívky a piva. Zvlášť Adyho první nákup Baltik byl grandiózní, páč paní u okýnka špatně pochopila, že chce tři (jedna stála 40 RUR), ale klukovi u lednice řek, že chce a platil tři. Neudělal to schválně a určitě je to nepoložilo, ale pro nás to byl vítanej bonus. Při druhym pivku se s náma dali do řeči tři týpci. Starší Gruzínek, který uznával výhradně Gruzii a Rusko, a kluk se strejdou, musulmaní z Karačajevo-Čerkesie. Kecali jsme přes další dvě pivka, kluk vypadal jako Azy a byl v pohodě.

Kolem pátý jsme vyrazili něco sežrat: kruté předraženej kuřecí plátek se dvěma lžícema kaše a nasraný šli čekat před bránu do přístavu. Asi po dvou hodinách nás začali pouštět dovnitř a nastal ten problém s bumáčkama, který nám ve Varech na ambasádě nedali. Po vyhranej potyčce kupujeme v duty-free shopu lahev vodky a nalod'ujeme se na Apolonii 2.

Úterý 28. srpna, asi 15 hodin

Včera večer po nalodění jsem zabrali pěkný místo na zádi, zatáhli jsme si tam lehátka a začali kalit pivka za 8 USD tři třetinky. Dali jsme asi tři a dopili zbytek vodky, kterou Šaman tahal už z Ukrajiny. Nato se Šaman poblil a dál nepopíjel. Do spacáku jsem zalez, když přestávala bejt vidět světla ze Soči. Docela vykalenej jsem asi hned vytuh, ale ani nevím, za jak dlouho nás probudil brutální liják, takže jsme museli posbírat všechny věci a běžet se schovat do skoro volný kajutky s barem. Ady si ve vykalenosti navíc vsugeroval, že tam venku nechal foťák, což se ráno našťěstí nepotvrdilo.

Asi v půl 9 ráno lodivod s vysílačkou neomylně navigoval trajekt do malýho přístavu v Trabzonu. „Welcome to Turkia“ hlásal nápis před přístavní budovou a solidní jednání celníků nám zvedlo náladu a vyvolalo pár dalších nadávek na ty ruský kokoty. S bágly na hrbech stoupáme od portu do pěknýho městečka, kolem jezdí docela dost škodovek – fabie, superby, roomstery. Sluníčko o sobě dává vědět, Do centra je to jenom kousek, na náměstí měníme doláče za 1,3 YTL / 1USD. S prázdnějma žaludkama vyhledáváme žrádelnu a dáváme kebaby a čaj. Úplně laciný to není, asi 18 YTL, ale já to ani nesežral. Venku už to pálí, v turistickej info-agentuře fasujeme plán města a zdejší oblasti a hned vedle se ubytováváme v hotýlku Benli za 45 YTL/3 osoby/noc. Musíme ještě hod'ku čekat, než nám připraví pokoj, tak se jdem kouknout do krámu, jak to vypadá s cenama potravin a pak asi 20 minut sedíme v pulzujícím parku plnym hospod na kraji náměstíčka. Dává se s náma do řeči děda – Srb. Láme němčinu a tak tak si ne-rozumíme. Asi ve čtvrt na 12 se vracíme do hotýlku, kde to samozřejmě nepřipravili, ale asi za 10 minut už stoupáme do posledního patra, kde čtyři lidi povlíkají naše tři postele. Hajzl, sprchy, odpočinek a hurá ven.

Provádíme okružní procházku městem, dáváme další kebab, tentokrát už ne skopovej, ale kuřecí, a dokonce o něco levnější. Jdem skouknout těch pár zajímavejch míst, takovej starej most Zagnos Paša, pár mešit a pak to berem kolem lunaparku k moři, kde na balvanech při cígu pozoruju kraba. Ještě chcem vidět pevnost, ale je nějaká malá, spíš jsou to jen takový

hradby. Vzduch je kurevsky vlhkej, takže jsme pěkně spaření, Šamanovi je blbě a má krásně do červena spálený lejtka, tak to berem zpět na hotel, což je jen kousek. Mně to ve střevech taky hapruje, nicméně jdu s Adym pokouřit vodárnu do jediné nargilový čajovny, kterou jsme objevili. Omylem nám přinesou každému jednu s banánovým tabáčkem. Jsou moc dobří. K tomu každé dvakrát čaj a 17,50 v prdeli. Čajovna je ale gut, na střeše baráku a obsluhují asi tři kluci, za kterejma imrvere chodí kámoši. Trošičku prší, ale příjemně, za půl hodky to není ani znát. Před osmou večerní, s nahulenejma palicema se vracíme za Šamanem a cestou mu kupuju jednoho efese Xtra se 7,5 % alc. Jsem taky takovej unavenej, tak se svalím na postel a čtu Mistra a Markétku.

VAN, sobota 1. září, asi 14 hod

Akorát jsme se ubytovali v hotelu Ipek ve městě Van na břehu stejnojmenného jezera, největšího v Turecku. Je tu docela živo, cesta sem z Dogubayazitu vedla přes boží hory a náhorní plošiny. Moc pěkný. Jezero vypadá alespoň z busu čistě, ale má údajně zásaditou vodu, tak uvidíme, jak to bude s koupáním. Hotýlek působí celkem solidně, 10 YTL/noc/os. Adymu je nějak šoufl, já se Šamanem jsme měli ráno trochu sračku, ale snad to bude fajnový.

Ted' sem si dal sprchu, bomba, dokonce na závěr koupele začala téct horká voda. Dáme chill-out a půjdem omrknout město a snad i jezero.

Středa 29. srpna, Trabzon, Sumela Monastery

Noc celkem ušla, hlavně nebylo takový vedro. Snídani jsme sfoukli chlebem, sejrem a ajranem, což je takový řidší a slanější kefir. Po zjištění ceny výletu do 40 km vzdáleného kláštera Sumela, jsme se rozhodli jej absolvovat, abysme, kurva, viděli taky nějakou tu památku. Start byl v devět před hotelem. Jelo nás asi 15 dost luxusní dodávkou, ze který nás ovšem na konci Trabzonu přesadili do dost horší.

Nicméně to opravdu stálo za to. Asi po 20 kilákach začala maršrutka stoupat při divokým potoku hlubokým kaňonem, kolem pstruhovejch sádek a vzadu se tyčily vysoký holý hory. Z parkoviště, kurevsky komerčně obsazený hospůdkama a stánkama s píčovinama, jsme stoupali cik-cak do brutálního kopce s převýšením asi 250 m. Celou dobu nebylo nic vidět, až kousek před cílem se mezi stromama na chvíli otevřel výhled na klášter.

Vypadá to skutečně krásně, pod ohromnou skalní stěnou a současně nad hlubokou propastí je ke skále přilepený klášterní komplex. Před pokladnou se tlačily spousty lidí, kteří ovšem přišli z bližšího parkoviště z druhé strany. Prolezli jsme, co šlo, bylo to zajímavý, ale nejlepší byl stejně celkové pohled na klášter, kterej jsme si ovšem nemohli dostatečně vychutnat, neboť na to by chtělo letadlo, anebo bejt na kopcích na opačné straně údolí. Zpátky na spodní parkoviště jsme to vzali po tej druhé, asi 3 km dlouhé cestě, která se točila kolem kaňonu a vedla při divokej řece se spoustou přítoků a vodopádů. Ještě jsme si vychutnali pěkný výhled na klášter a pak nám nadobro zmizel z dohledu, zastíněnej hlubokým lesem a prudce se zvedajícím kopcem.

Akorát když jsme přišli na parkoviště a dali v jedné čajovničce čaj, začalo chcát. Asi ve čtvrt na tři, po čtvrt hodinovim čekání na opozdílý pár, jsme vystartovali zpět do města. Tentokrát jsme ani nepřesedali, asi kvůli zpoždění, a vysadili nás nad našim hotýlkem. Hned jsme vlezli do kanceláře cestovky Metro ošéfovat lupeny do Dogubayazitu, ale ti nás poslali jinam, páč Metráci tam nejezdí. Druhá agentura byla ta správná, ovšem omylem jsme koupili lístky do Agri, protože jsme si podle fotky mysleli, že pevnost, kterou chceme vidět, je tam a ne v Dogubayazitu.

Pak jsme zase šli do hotelu zjistit, jestli si tam můžeme nechat bágly až do devíti večer a hurá do města na kebab. Naládovaný, navoněný tou jejich kolínskou, jsme navštívili net-kavárnu, abysme našli pár zajímavějch měst, co bysme mohli navštívit, protože nemáme

žádnýho průvodce ani mapu Turecka. Ještě před tím jsme strávili asi 40 minut v bance měněním AMEXů, za což jsme zaplatili asi 150 YTL poplatků, kurvam jedním.

Byl podvečer a čas na vodárnu, na stejnej střeše jako včera, ale dali jsme jenom jednu a i tak jsem toho měl plnou hlavu. Před odjezdem na busák padl ještě jeden kebab, abysme cestou nestrádali hladem. Před 21. hodinou jsme vyzvedli bágly z hotýlku a přesunuli se 200 m k agentuře, odkud nás zdarma převezli minibusem na otogar.

Bus vypadal hypermoderně, ovšem opět nastal problém s místama. Zase dva lístky na jedno sedadlo, tentokrát to Adyho. Ale vyhráli jsme, Ady seděl před náma a já se Šamanem na houpačce. Chudák chlápek seděl na polštářku na schodech u zadních dveří, ale na druhou stranu mu stevard furt nosil občerstvení.

Čtvrtek, 30. srpna

Noc tak ňák ušla, sice jsem se na tej houpačce nemoh moc hejbat, ale sem tam jsem asi vytuh. Někdy kolem 6. ráno jsme dojeli do Agri na busák, kde jsme před třemi lety dávali posledního špeka ze šítku z Istanbulu. Nádraží vymetený, jen pár erárních psů přehrabovalo hromady s bordelem a shánělo kus žvance ke snídani. Dali jsme čaj a od naháněče koupili nezkušeně lístky do Dogubayazitu na autobus, kterej přijel asi za čtvrt hodinky. Byl pěkně poloprázdněj a hned jsme dostali kafe a buchtičku a už jsme se kochali rozbřeskem nad božíma horama. Asi za hod'ku jsme tankovali na kraji Dogubayazitu a zírali na majestátní Ararat. Úplně stejně jako před lety.

Bus nás vyhodil v centru městečka, který chaosem, bordelem a příjemnou neupraveností působilo už lehce exoticky. V turistickym infocentru, či spíš v jednej z agentur, jsme popili čaj, zakoupili LP za 50 YTL a objednali na zítřek výlet po okolních zajímavostech: Ishak Pasa Palace, Noemově arše, meteoritím kráteru a vesničce na úpatí Araratu. Pan šéf byl docela v pohodě, poradil nám levnej hotel a nalil do nás další čaj.

Ubytování proběhlo v klidu, hotel je přímo na hlavní ulici, jen kousek od infoagentury a byl dost levnej: 5 YTL/osoba a noc. Podle návštěvní knížky tu bydlelo i dost Čechů s rozporuplnejma zkušenostma a v knihovničce měli dokonce český vydání LP.

Po sprše jsme šli vedle do cukrářství na snídani, kterážto nás vcelku unavila, takže po procházce městem jsme šli odpočívat na pokoj. Když jsme se odpoledne vydali něco normálního pojíst, bylo už kupodivu všechno kebabí maso sežráno a my museli zajít do celkem luxusní žrádelny a dát si normální jídlo na talíř. Nějaký mletý maso ve tvaru šišiček s hranolkama a zeleninou, k tomu rejži a ajran. Byl i salát, ale stálo to celý 21 YTL. Se Šamanem jsme to zaplácli výbornou zmrzlinou a chtěli jsme ještě jít do hustý čajovny na vodárnu, kde už jsme byli při první procházce městem, ale už nám scházela síla a chuť. Ve sklepní pekárně, kousek od hotelu, jsme koupili u dětskejch pekařů plachtu chleba na dožrání, ale moc jsme mu nakonec nedali. Čtením, a já i psaním, jsme zakončili první, trochu exotičtější den.

Pátek 31. srpna

Přestože jsme večer požádali kluka z recepcy, aby nás v osm vzbudil, nikdo nás ráno nevzburcoval, ale naštěstí jsme se probrali spontánně asi v půl osmý. Zase jsme posnídali sladký a čaj a před devátou už jsme do sebe lili čaj v agentuře. Minibus stál připraveněj, dokonce jsme byli sami a nemuseli se mačkat s jinejma bílejma ksichtama. Jel řidič, pomocník z agentury, coby náš průvodce, a my tři.

První štace vedla nad město do Ishak Pasa Palace, nějakýho sídla dávnýho vladaře. Byl odtamtud pěkněj výhled na městečko a okolní parádní hory. Samotná stavba je sice pěkná, ale zase žádněj extrémní zázrak. Ady to všechno zdokumentoval a pokračovali jsme v krasojízdě. Zpět do města a hurá směrem k iránskejhm hranicím na Noemovu archu. Po

odbočení z hlavní silnice jsme projeli kolem dalších z nesčetnejch kasáren a kamenitou cestou stoupali vejš a vejš do hor. To bylo teda moc pěkný, ty holý kopce, kaňůnky, šutráky a skaliska a zdálky to pozoroval Velkej a Malej Ararat. Původně jsme mysleli, že jedeme k dřevěný maketě Archy od Greenpeaceáků, ale to byla chyba v myšlení. Přivezli nás do poloviny hory, k takovému kulatýmu stavení a průvodce nás vzal za barák. Ukazoval dolů a říkal „Ark“, ale my kokoti čuměli na něci úplně jinýho, na hřeben na obzoru ve tvaru hodně protáhlýho „u“ a nějak to nepobírali. Až po shlédnutí fotek v tom baráku, jakoby muzeu, se nám věc osvětlila. Šli jsme se tedy podívat znova a vono jo, kus pod náma byla vidět silueta lodi, zkamenělá, asi 100 m dlouhá a to mělo bejt ono. Spíš to vypadalo jako blok skály ve tvaru kosodélníku uvízej mezi okolníma horama. Prej tam našli i děravý kameny – pra-kotvy a jiný důkazy o tom, že to bájná Archa je. Mně se tu líbilo nevjíc z celý vyjízďky, i když tej Arše moc nevěřim.

Po cigárku se pokračovalo dál, zpět na hlavní silnici a pak až k iránskej hranici k našemu známýmu přechodu Bazargan. Padla na nás nostalgická nálada a touha překročit čáru a frrr za Ahmadínežádem. Místo toho jsme před celnicí zahrnuli doleva, vojáci nás pod dohledem kulometu zkontrolovali a asi po půl kiláku jsme přijeli k díře v zemi, asi 30 m širokej a nákejch 20 m hlubokej. Možná, že ani to ne. Obešli jsme tu jámu, sebral jsem vzorek kamínků a chvíli jsme pozorovali asi 30 cm ještěráka, než zalez pod kámen a čuměl mu jenom ocas. Ady vyfotil iránskou vesničku na úpatí vzdálenejch hor a pod drobnohledem vojáků z několika různějch opevněnejch stanovišť jsme jeli zpět.

Asi 5 km od Dogubayazitu nás ještě dovezli do malý vesničky na úpatí Araratu, kde se potloukala stáda turu a kde pramenil čist'ounkej potok, ktorej se vlejval do jinejch malejch potůčků zurčících mezi loukama. Vesničku tvoří pár domečků s rovnou střechou, splácanejch nejspíš z kravích hoven a hlíny.

Zpátky do města jsme se vrátili asi před druhou hodinou odpolední. Šli jsme se do hotelu vysrat a odložit si věci a kvapem vyrazili něco sežrat. Byl to kupodivu kebab, v plechovej kebabárně na kraji malýho bazárku. Poprvně to nebyl ten zamotanej v plachtovym chlebu, nýbrž v klasicej veče. Chutnal ale taky dobře, ani ty noviny, ve kterejch byl zabalenej, mu na chuti neubraly.

Vikimu bylo zas nějak zle, což se dalo poznat i podle toho, že dojed poslední a musel jít na pokoj udělat „šneka“, tzn. skrčeneckou polohu za účelem srovnání střev. Já šel s Ádou do oblíbený čajovny v patře na vodárnu. Pán byl rád, že jsme ho opět navštívili, ale pak stejně vytuh na pohovce vedle „baru“. Z čista jasna si k nám přised kluk s balíčkem kanastovejch karet, ale když pochopil, že s nima neumíme nic hrát, začal je sám různě skládat, asi něco jako solitare ve Windowsech. Pak dal navrch ještě kouzlo, pochlubil se fotkama sama sebe a svý kapely a zmizel. To už přišel Šaman, dohulili jsme, dopili čaj a vysmahli na internet do Virus-café, který bylo přes ulici. Bohužel byl právě výpadek spojení, takže asi až ve čtvrtěj netkavárně se nám podařilo zasednout ke kompu a zkontrolovat poštu. Všichni na mě serou, přijaté zprávy nula.

Nechali jsme Šamana psát dlouhé dopisy milé a šli s Adym odpočívat na ubikaci. Někdý kolem šestý jsme šli koupit sýr a chleba, vypili při tom dva čaje v čajovnách na ulici a pak se nadobro odebrali na pokoj. Četbou jsme završili příjemnej den.

Sobota 1. září

Procit jsem asi v půl devátý, docela unavenej, páč v noci jsem se musel natpatlat repelentem, abych byl odpornej dotěrnejm komárům. Kluci si už četli. Nějak jsme to pobalili, hodili všechno na sebe a vyšli vstříc dalším dobrodružstvím.

A to do nedaleký sladkosťárny na dva kousky a čaj. Docela nás to sladký vždycky zalepí, Šaman ani druhej kousek nezdolal a vzal si ho s sebou do pytlíku. *Už ho nikdy nesní.*

Po hlavní třídě přicházíme na stanoviště dolmušů, odkud akorát jeden odjíždí naším směrem, bohužel totálně plnej. Kupujeme tedy bilety na další, ale je to až na 11:30, tedy skoro za dvě hodiny. Pořád nás opruzujou malý kluci – čističi bot – s nabídkama vyčištění našich sandál a kecek pěkným černým krémem. S díky, aspoň zpočátku, odmítáme a dáváme vedle v čajovně kalíšek. Čekání je velká pruda, furt dotírají ty děcka, tak aspoň neseme na poštu pár pohledů, abysme zapláclí čas. Poštovní úřad je hustej, děda přebírá pohledy, ale nejsem si jistej, jestli rozuměl, že jdou do Ček džumhuriyety. Nicméně to platíme, děda to hází do pytle a další osud našich pozdravů je ve hvězdách.

Dolmuš nakonec vyjíždí, až se plně obsadí, tedy s asi 20 minutovým zpožděním. Do Vanu to trvalo asi dvě hodiny pěknějma horama a rozmanitejma náhorníma plošinama. Několikrát jsme projížděli vojenským checkpointem, ale víceméně nás ani nekontrolovali.

Někdy ve dvě nás dolmuš vyhodil na křižovatce v moderní, ale dost nudnej části Vanu, hned vedle malinký kebabárny, čehož jsme využili a dali třikrát kebab, tentokrát zamotanej v zase jinym chlebu. Ale výbornej.

Šaman podle LP navigoval do ulic s hotelama a taky že jsme to hned trefili, jen jsme to radši ověřili u příslušníka. Van se mi zatím moc nelíbil, takový nic moc; divný město, samý nový paneláky, masivní výstavba a hovno. Akorát celkem velká mešita na křižovatce hlavních tříd a pak to jezero, při kterým jsme sem jeli asi půl hodiny. To je ale z města pěšky téměř nedosažitelný.

Ubytovali jsme se v hotýlku Ipek, zřejmě nejlevnějším, kterej nám doporučil hoteliér z Dogubayazitu. Docela v pohodě, teplá sprcha, dva hajzly na patře, ale v noci poněkud rušnej na chodbách. To první noc, aspoň u mě, vyřešily ušní špunty. Adymu bylo nějak mizerně, snad nástup chřipkový choroby, ale přesto jsme se všichni vydali ven, že půjdeme omrknout jezero a zdejší hrad.

Šli jsme asi tři kiláky těma obyčejnejma ulicema až ke kruháči a pak dlouhatánskou, téměř rovnou, ulicí. Na ní jsme to už nedali a stopli jsme maršrutku a nechali se dovézt pod hrad.

Ten je teda velkej jako kráva, přes celou skálu, asi tak půl kiláku se táhnoucí směrem k jezeru. Hned se na nás přichytily děti a chtěly money. Po cestě pod hradem, tedy vlastně spíš zříceninou, přicházíme k jakejsi nóbl zahradní restauraci a kolem ní pokračujeme dál v domnění, že snad dojdeme na břeh jezera, který je vidět už docela nedaleko. Kolem se pasou kravky a lidi mezi nima piknikují. Bohužel asi 300 m nebo dál od břehu nás zastavujou bažiny a musíme se vrátit.

Jdeme dát čaj, hnusnej, vlašnej a drahej, do tý zahrádky, kde je to samej bohatší Turek, ale kde na vlastní oči vidíme tu jejich převratnou kočku, co má jedno oko žlutý a druhý modrý a je přizpůsobená plavbě po jezeře. Mají tam dvě plus jednoho králíka, kterej má tedy oči normální. Jsou to ale nebožáci uvězněný ve výběžích asi o metru čtverečním. I s boudičkou. Docela bída. Radši platíme a vracíme se zpět.

Chcem zas pod hradem lapnout minibus, ale zastavuje nám sám od sebe týpek ve žlutym autě a že nás hodí do města. Celou dobu přepínal v přehrávači evropský i americký pecky a mluvil mikro-anglicky. Takovej hustopán to byl.

Vyhodil nás kousek od hotelu a my jsme šli do krámů pokoupit ovoce, tedy dvě jabka, chleba a sýr k večeři. Na sesličkách v čajovně na parkovišti před Ipekem jsme popili čaj a přesunuli se na pokoj.

Z venku se ozývala ta jejich hudba, ale neidentifikovali jsme odkud. Čtení, kecý, špunty do uší a dobrou noc.

Neděle 2. září, jezero Van

Noc v proleženejch postelích Ipeku docela ušla. Asi kolem devátý jsme vypadli ven a šli o dvě ulice dál, do Breakfast street, na typickou vanskou snídani, jak se píše v LP.

Byl to nóbl podnik, dali jsme si máslo, med, nákej jejich sýr s bylinkama a zelený olivy. Já „pravou“ tureckou kávu a kluci čaj. Moc jsme se nenažrali a stálo to 13 YTL. Už sem nejdem.

Vrátili jsme se pod hotel na dolmušovou stanici, odkud se jezdilo směr Gevas a ostrov Akdamar. Jelo to za chvíli a my se těšili na koupačku a arménskej kostel na ostrově. Jezero vypadalo z busíku kurevsky čistě, skoro až moc. Voda v jezeře je údajně hodně zásaditá a jde v ní prát prádlo bez prášku, a přesto se vypere, což jsme si taky ověřili. Museli jsme asi po 30 kilácích přesehnout a zbylejch 5 km dojet jiným dolmušem. Před odplutím na asi tři kiláky vzdálenej ostrov jsme se vybavili arbusem, chlebem a 5 l vody.

Lod'ka jela vzápětí a stála 4 YTL zpáteční. Na ostrůvku stojí nějakej staroarménskej kostelík, docela pěkněj, jinak je ostrov přizpůsobeněj na pikniky a leháro. Zabrali jsme lavičku a stůl na druhej straně ostrova, asi 20 metrů nad vodou. Mandlovníky poskytlj přiměřeněj stín a mazlavá, ale průzračně čistá voda ochladila naše těla.

Já se pokoušel lovit ryby, bohužel zcela neúspěšně, tak jsme s Adym aspoň vyprali kalhoty a skutečně byly čistý. Taky jsem objevil suchozemskou želvu, co lezla kousek vedle nás. Prostě jsme se asi tak do tří váleli, odpočívali, koupali a žrali melouna. Bylo krásně a jezero se skalnatým ostrovem skýtalo nádherný scenérie. Sem tam přivezla loď další návštěvníky, ale my byli docela zastrčený a moc jsme nikoho neřešili.

Když už nás nebavilo lenošení, šli jsme okouknout skaliska na konci ostrůvku, pak tu arménskou památku a hurá lodí zpět na pevninu. Dolmuš tam sice stál, ale další hod'ku jsme čekali, až se naplní. Hladoví jsme dorazili do Vanu asi v pět, což bylo v prdeli, páč skoro všechny kebabárny měli už zavřeno.

Vlezli jsme do první otevřený, ve který jsme viděli zbytek kuřecího doneru. A byla to fakt prdel, protože nás zavedli do horního patra, usadili a tvářili se velmi honosně. Objednali jsme si zatočenej kebab, tedy aspoň jsme si to mysleli, ale přinesli něco jinýho. Tak jsme týpkovi vysvětlili, že tuto nechcem a předváděli zamotaněj kebab. OK. Za chvíli přinesli na vozíku kebaby na špejlích. To už jsme tedy kroutili hlavama, valili oči a opět vysvětlovali (nikdo z tý nóbl restaurace nemluvil anglicky), co chcem. Týpek jakoby vítězoslavně pochopil a za chvíli přines kebab na talíři. Z výrazu našich tváří asi cítil strach, že to zase není ono, ale už jsme nic neříkali a sežrali to. Takže tedy na potřetí a něco jinýho. Prostě restaurant se třema hvězdičkama a my. Zapili jsme to čajem a rychle vypadli. Stálo to 18 YTL.

Když jsme pak šli po hlavní třídě na net, procházeli jsme kolem několika otevřenejch a evidentně levnějších kebabáren v nám mnohem bližších podnicích. Prostě pruda. Checkli jsme maily, koupili pitivo a šli do Ipeku. Sprcha fachala až od devíti večer a po ní přišel sladkej spánek.

HAKKARI, pondělí 3. září, 21:13

Přišli jsme na hotel totálně oddělaný, páč sme celej den, teda asi od tří hodin, kalili vodku, pivo a nakonec hulili vodárnu s týpkem, kterej jakoby z prdele vypad Mírovi H. Je to truhlář a kalili jsme v jeho dílně asi 200 m od hotelu. Byla to fakt prdel, páč se projevoval stejně jako Míra, hlavně když se pak přikalil. Mluvil lehce anglicky, na samouka dobře. Bylo mu 30, ale vypadal tak na čtyřicítku. Dvě děti a manželku, ale hejble jet do Čech a nabalit tam další ženskou. Chcát jsme chodili jeho kámošom do net-café, kde jsme dávali višňovou vodárnu, která nás nakonec poslala do postele. Míra nás ještě zval domů na čaj a pak do dílny na pivko, ale už to nešlo.

Povídal mimo jiné o objevu zkamenělý či nakreslený slepice s kuřatama, zřejmě prehistorickýho původu, kterej objevil, když byl někde v horách střílet zvěř. Prej pošle mailem fotku. Možná je to objev století. ...No bylo to fakt hovado! Jen tak doufáme, že zejtra nám

bude dobře, abysme mohli absolvovat cestu do dalšího města. Mimochodem, tady jsme zatím způsobili největší pozdvižení. Furt byl kolem nás houf lidí a byli jsme za největší exoty. Paráda, žádný bílý.

Úterý 4. září, Hakkari – Širnak

Dneska to bylo hezký! Po včerejší kalbě se mi zdály prapodivný sny. Něco jako potopa půlky světa, rybaření v bažinách a podobný ne-smysly. Probral jsme se asi před osmou a nebylo mi ani blbě. Taky divný.

Po sprše jsme se vykýblovali z hotelu a hned jsme šli do cestovky, abysme pošéfovali bus do Širnaku. Jaký to bylo překvápko, když nám řekli, že bus jezdí jen jednou denně a to v osm ráno. Už jsme ztráceli naději, když z týpků vypadlo, že můžeme jet minibusem. A to za ¾ hodky, v deset. Nechali jsme batohy v cestovce a rychle se běželi nasnídat do sladkostárny. Lehce před desátou jsme byli zpět v očekávání minibusáka, ale zničehonic nás naložili do asi 20 let starýho renaulta k nějakýmu pánovi. Mysleli jsme, že nás odveze dolů k řece, kde je odbočka na Širnak, ale později se ukázalo, že s nim pojedem až na místo určení.

Hned začátek cesty byl vzrušující. Za městem totiž za provozu rozšiřovali silnici, takže to vypadalo jako průjezd kamenolomem, ovšem po pravoboku byla dvoustetmetrová propast a kraj cesty nebyl nijak zpevněnej.

První z asi 15 checkpointů byl dole u mostu přes hnědou řeku. Měli tam dětský hřiště, čajovnu a vedle obrňáky a kulometný hnízdo. Hlaveň kulásku měli zabalenou do igelitky. Šamana se ptali na jméno paní matky, ale za chvílku jsme pokračovali dál. Úplně božíma horama, asi 50 km při řece. Všude kolem ohromný hory, soutěsky a údolí, fakt paráda.

Cesta do Širnaku, asi 180 km, měla podle LP trvat 4-6 hodin. My to zmákli za pěkných sedem, ale stálo to za to. Hezčíma horama a zajímavější cestou jsem asi ještě nejel.

Asi na pátym checkpointu jsme museli vystoupit a voják anglicky povídal, že v noci se tu střílí a že jsou tu teroristi. Všude stály tanky a obrněný vozy, po kopcích palebný pozice kulometů, jejichž hlavě nepříjemně vykukovaly mezi pytlema s pískem. Za dalších pár desítek kilámů nám řidič, nemluvící ani trochu anglicky, povídá, že za potokem vlevo je Irák. Supr, vypadalo to tam jako na tureckej straně, tady parádně.

Sem tam jsme projeli horskou vesničkou, všude samý děcka, hory, hory a zase hory. A ten Irák po levici. Další a další checkpointy. Některý jsme projeli hladce, jinde jsme museli vystoupit a ukázat obsah bágů, ale všude byli kluci vojáci v pohodě a slušný.

Sem tam byl ve vsích vidět děda v turbanu se sapíkem přes rameno, jednou jsme dokonce viděli malýho kluka taky se samopalem. Tolik vojenský techniky, ať těžký nebo lehký, jsem dodneška neviděl.

Na posledním checkpointu, těsně před Širnakem, už stál i fízl a ten jedinej s náma mluvil dost nepříjemným tónem. Asi si chtěl řádně vychutnat ty svý tři anglický věty. Do Širnaku jsme přijeli asi v pět odpoledne. Obdarovali jsme řidiče píčovinama pro děti a vřele se s ním rozloučili. Měl to s náma na těch checkpointech těžký, samý ověřování pasů apod. I to auto jelo nakonec dobře, sice jsme párkrát vařili, ale vody bylo dost a z okýnka se dalo pěkně fotit.

Městečko, posazený v už trochu nižších, ale pořád majestátních horách, vypadá a působí vskutku hustě. Baráky s plochejma střechama, takovej ten všudypřítomnej bordel, uličky s dětma, co se nás furt chytají, výhledy dolů do údolí hor. Asi dvě mešity. Paráda. Přesně tuto jsme chtěli vidět.

Ubytováváme se v hotelu Murat a rychle se vydáváme do města něco sníst. Bohužel to vypadá, že kebaby už nejsou, tedy ty doner, páč už je zas pozdě. Všude mají jen ty na špejlích, ty šašlikoidní, který nechceme. Až v jednež žrádelně vidíme, jak se točí poslední kus kuřecího špalku, neváháme a jdeme na něj.

Hned si k nám přisedává šéfík a pozoruje nás jak jíme. Anglicky neumí, ale snaží se konverzovat. Dost dobře mu jde komunikovat posunky, což je takový zvláštní, páč při tom mlčí. Najednou je kolem stolu asi šest lidí, dáváme jim tužky Fernet Stock, mluvíme o fotbale a bereme od nich cigára. Po dvou čajích se trháme, loučíme a pokračujem v procházce městečkem.

Kolem nás je stabilně houf děcek, řvoucích „hello“, „what’s your name“ a „thank you“. Když je jich kolem nás asi 15, přichází pán a zve nás k sobě domů na čaj. To se neodmítá, navíc je to hned vedle a čaj bodne.

Chlápek neumí anglicky ani koukat. Má asi pět holek a jednoho kluka, je zřejmě ozbrojenej a údajně chodí lovit teroristy. Než ženský uvaří čaj, přichází na terásku další chlap. Je starší a povídá si s náma turecky. Prej má přes dvacet dětí.

Po třech čajích se loučíme, už je šero a městečko žije. Všude na ulicích, ve zvláštním oparu, běhá spousta dětí, koz a hovězího. Procházíme zastrčenejma uličkama a vychutnáváme zdejší atmosféru. Po sedmej večerní je už tma. Kupujem Turka colu, 5 l vody a jdem oddychat na pokoj. Byl to moc zajímavej den, hlavně ty hory, vojáci a Irák.

Středa 5. září

Po včerejších třech litrech Turka coly jsme procitli zase až v půl devátý, možná o chvíli dřív. Všichni jsme dali sprchu a pak frrr ven vyhledat otogar, ze kterýho to jezdí směrem Diyarbakir.

Začínalo bejt poměrně vedro, s bágla se nešlo nijak příjemně. Vlezli jsme do sladkosťárny k mladejm klukům na snídani a dali si jedinej typ zákusku, co nabízeli, takovej šáteček se sýrem, trochu naslano a ten sýr tam nebyl skoro znát.

Busák, či spíš jen taková zastávka byla tak půl kiláku z kopce, na druhym konci městečka. Cestou se kocháme parádnim výhledem na údolí. Chlápci sedící a pokuřující před holičstvim – to je ten autobusák. Říkají, ať si sednem a čekáme. Asi za čtvrt hodiny nás opravdu posadí do dolmuše, projedeme pomalu město až k našemu hotelu a zpět k holičství, cestou řve jeden týpek z okna „Džizra!“ a ještě jedno město a snaží se navábit další cestující. Sebereme cestou asi pět pasažérů, zbytek se nahrne u toho holičství. Nakonec nás jede asi o tři víc, vedle mě, v uličce na malej sesli, sedí děda v turbanu a furt mi cpe koleno na mojí nohu.

Dolmuš jede téměř furt z kopce, výhledy parádní, kolem haldy černýho uhlí různý zrnitosti, od velkejch budrů až po ořech. Bůhví, kde to tu těží, je toho tady spousta.

V Džizře musíme přestoupit na bus, je tu už zkurvený vedro, venku se nedá vydržet. Chceme lístky do Diyarbakiru a s tím vědomím si je i kupujeme. Bus má jet asi za ¾ hodky, takže čekáme v klimatizovanej čekárně a co chvíli k nám přichází kluci a chtějí nám čistit boty. A nebo aspoň chtějí money.

Autobus vskutku ve 12:30 přijíždí, naloďujeme se a pár minut po odjezdu nám stevard sděluje, že jedem do Mardinu. No supr! Tam nechceme! Podle LP je to tam zkurveně drahý. Takže se docela nasíráme, ale to je tak všechno co můžeme dělat. Ty kurvy nám nerozumí.

Mardin vypadá tedy moc pěkně, docela rozložitý město na úpatí stolový hory, kolem roviny. Hned jak vystoupíme, přecházíme cestu a v nějakej cestovce se ptáme na Diyarbakir. Jede to hned a je to nejrychlejší dolmuš, kterym jsme jeli. Mladák to krouhá městem jako prase, červený vůbec nedává a je to fakt pěkná jízda. Projíždí městem a nabírá pár lidí, až na domovskej stanici na kraji města se minibus do-přeplňuje. Tentokrát nás jede ještě víc, sluníčko mi svítí celou cestu do ksichtu a další tři lidi ještě přibíráme cestou. Hovada!

Mimo město už to kluk tolik nekalí, ona je ta dodávka asi i přetížená a moc netáhne. Do Diyarbakiru přijíždíme tak v pět. Máme strach, že se nenažerem oblíbenýho doneru, páč dle pověr je údajně odpoledne zkaženej a už nebejvá k mání.

Z otogaru berem dolmuše do starýho města a s radostí zjišťujeme, že v tak velkym městě to s pověrama tak horký není, páč suky masa se točí ve spoustě žrádelnách. Jdem hned do tý, co je první na ráně. K pánovi a jeho malýmu synátorovi, kterej furt povídá něco o Češích.

Po nadlábnutí se ubytováváme v hotelu Batman, o pár baráků dál, a vyrážíme na obhlídku města.

Vedro je úmorný, z ulic a baráků to úplně sálá. V zapadlejch uličkách poblíž hradeb jsme centrem pozornosti, tedy hlavně mezi dětma, kterejch je všude strašně. Nakukujem do jednoho dvora, odkud přichází hudba, a vidíme dav lidí. Je tu kurdská svatba. Holky na nás s údivem čumí, tak radši padáme pryč. Připojuje se k nám kluk mluvící anglicky. Nabízí bezplatnou společnost při prohlídce města, tak ho berem a jdem. Dojdem až k rozvalinám hradeb, odkud je parádní výhled na zelený údolí Tigridu a univerzitu, skládající se z několika hovadskejch staveb a docela velký mešity. Rovina jako prase.

Uličkama starýho města, mezi rozmlácenejma barákama, náměstíčkama a pláčkama plnejma dětí, procházíme až do volání muezína a nastupujícího soumraku. Vyměňujeme si s klukem informace a už za tmy dáváme v čajírně na ulici kurdskej čaj. Prostě normální zdejší čaj. Před Batmanem se loučíme, jdem ještě koupit Turka-colu a zmrzku a pak hurá do klimatizovanýho pokoje.

Čtvrtek 6. září

Krásně jsem se prospal pod puštěnou klimoškou, špunty v uších, pohodička. Vstal jsem asi v půl desátý. Večer jsme čuměli na Leona v turečtině a zdálo se mi něco o škole a sexu.

Sbalili jsme saky paky a hned po ránu se přestěhovali do hotelu Aslan, asi sto metrů za rohem, kde to je o 5 YTL lacinější. Hned jsme vyšli do rozpalujících se ulic starýho města a hledali sladkošťárnu, kde bysme posnídali. Prošli jsme až k hradbám, kde jsme včera chodili s klukama, ale nic kloudnýho jsme neobjevili. Jenom ty hrozně sladký lepkavý kousky, co se žerou při ramadánu.

Museli jsme tedy jít opět k pánovi s chlapcem, u kterejch jsme jedli včera po příjezdu. Kluk měl na ruce dva náramky Metaxa, kterejma jsme včera obdarovali jeho a kámoše. Dali jsme rolovaný kebab a šli je sežrat na trávu před hradby, kde trochu stínily stromy.

Po ránu ten kořeněnej kebab pěkně nakládal. Museli jsme zalézt do stinný postranní uličky a spláchnout to dvěma čajema. Pak jsme se přesunuli vedle do netcafé zkontrolovat maily. Doma hrozí povodně a umřel Pavarotti. Šamana jsme nechali u kompu a šli s Adym zpět do Aslanu, páč venku se už nedalo vydržet.

Čet jsem smutnou knížku od Dostojevskýho a pak zkoušel lehce zabrat, což moc nešlo. Asi v půl čtvrtý, po Šamanovo a Adyho sprše, jsme šli ven, kde bylo tak 50 °C, ale hlavně to vůbec nefoukalo. Prostě vedro k zalknutí, jak se říká. Hledali jsme rolovaný kebab někde jinde než u pána, ale všude měli jen do housky. Nakonec, docela daleko v postranní uličce za bazarem, jsme pod drobnohledem pomatenejch děcek dali dva kebab v housce a jeden rolling. Pán běžel někam koupit ten placatej chleba, abysme měli rollinga všichni, ale vrátil se s nepořízenou. Rolovaný jsme zhlit já, kluci měli ten v housce, kterej ale vypadal větší. A všechny tři pěkně pálily. Zrali jsme to na takovejch mikrostoličkách v asi tři metry širokej uličce, proti kebabovému přístroji a za občasnýho průjezdu motorcky se sajtanou řízenou dítětem. Vedle stál kráček s kozlečima a jinejma mrtvolkama.

Po jídle jsme pokračovali dál k hradbám, přes jakoby park až ke hřbitovu. Asi 100 m jsme šli vně hradeb a zas do nich nějakou bránou vlezli. Rychle jsme přešli hlavní silnici, kde bylo kurevský horko, a zalezli do spleti suprovejch uliček starý zástavby. Všude mezi baráčkama běhaly děti, ženský, co krájely baklažány, žádaly vyfocení. Zase jsme to

prokličkovali až k bráně, kterou jsme včera přijeli dolmušem a hlavní ulicí, kolem krámků s hadrama, mobilama apod., jsme pokračovali dalších pár set metrů.

Kousek před mešitou a bazarem jsme usedli v malej příčnéj uličce na čaj a cígo. Pak jsme se zvedli a zalezli do hlavního bazaru za účelem nákupu kurdskejch šátků. Koupili jsme je u druhýho pána, kterej nám slevil z 15 na 12 YTL za tři kusy. Dva černý byly stejný, tak mi Ady koupil ještě červeno-černej k narozeninam u jinýho týpka. Taky slevil o liru, dobrák.

U vlezu do mešity před hustočajovnou na rozbouranej ulici, kde popíjeli samý místní staříci, jsme nakoupili úplně hrozný pohledy, podle pána asi 20 let starý. Skoro na všech co tam měl, byly melouny. Dost veliký, z náký místní přehlídky či soutěže o největší karpus.

S nákupem čtyř obludnejch pohledů jsme šli na hotel, cestou jsme koupili jednoho Efese a třílitrovku studený Turka-coły, na kterou už máme vybudovanej jistej návyk.

Na pokoji chvíli nešla elektrika, stejně jako v celej čtvrti, a když ji zapnuli, projížděli jsme kanály v bedně. Nutno říct, že program nebyl nikterak ohromující.

Po setmění jsem ještě vylez s Adym ven koupit vodu a pokouřit. Obešli jsme blok a koupili ještě tři preclíky a šli zpátky za Šamanem, kterej už čuměl na Letce s Leonardem. Venku bylo furt vedro, sálalo to ze země i z baráků.

Pátek 7. září

V noci mi byla zima. Klímoška vrněla a jako příkrývku jsme měli jen lajntuch, tak sem přes sebe musel v noci hodit ručník, ale to nebylo ono. Dálkáč nám k tomu tentokrát nedali a vypnout se to muselo jističem nad spícím Šamanem a to mi sralo. Tak sem klepal kosu.

Po rozednění jsme dali sprchu, pobalili a asi před devátou vysmahli. Obešli jsme blok hledaje vhodnou sladkostárnu na snídani, ale nakonec jsme se stejně vrátili do jedný vedle našeho hotýlku. Ani jsem ty dva kousky nesněd.

Po jídle jsme oblezli asi tři agentury a zjišťovali cenu a čas odjezdu do Urfy. Nejdřív to jelo už v jedenáct, ale v busu zbejvaly už jen dvě místa, tak jsme zakoupili jízdenky na dvanáctou, nechali bágly v cestovce a šli na poštu poslat pár pohledů.

V jedenáct byl servis, tzn. odvoz od agentury na otopar. V minibusu s náma jela pěkná Turkyňe a bylo vedro. Autobusák byl jinej než ten, na kterej jsme přijeli. Velkej, moderní, takovej honosnej a bus už tam stál. Narvali jsme bágly dolů do zavazadláku, pokouřili a asi pět minut po poledni odstartovali.

Jeli jsme takovou kamenitou pustinou, sem tam byla vidět malá vesnička, kamennej baráček u cesty nebo mrtvola psa v příkopu. Kolem téměř výhradně rovnejch cest se všude válelo dost odpadků, čemuž se nelze divit potom, co jsem včera viděl stewarda, jak za jízdy vyhazuje pytel odpadků ze dveří.

URFA, pátek 7. září, 20:03

Šaman právě přines deset Efesů, pěkně ledovejch, a tak holt trochu popijem. Venku je asi 40 °C, strašný peklo, v pokoji foukáme 28 °C, ale to je taky peklo.

....

Čumíme na strašný píčoviny v bedně a pokalujem. V opileckej pýše probíráme záhady tohoto a jiných světů, klima fouká už na 29 °C, ale jak jdem na hajzl přes chodbu, je to jak vylézt v pravý poledne na slunce.

Příjezd do Urfy a výstup z klimatizovanýho busu byl doslova šok. Tedy termošok. Vysadili nás někde na kraji města, v modernější zástavbě u zvláštního posilovacího hřiště. Podle LP a rady domorodců jsme se zorientovali a maršrutkou, tedy vlastně dolmušem, jeli pár stanic do

centra, poblíž Jusuf Paša mešity. Nějakej tlustší kulhající pán nám ukázal, kde vystoupit a kudy dojdeme do centra.

V uličce kousek od hlavní třídy jsme míjeli levně vypadající hotýlek, před kterým posedával na sesli starej pán s pochroumaným očičkem. Poptali jsme se na cenu a páč se nám zdála přijatelná, hned jsme se ubytovali. V recepčním kompu měli dokonce AVG!

Už bez zátěže jsme vylezli ven na hlavní ulici a šli a šli až ke kebabárně, kde to motali do úplně plackovitýho chleba. Kebab byl výtečnej, zapil jsem to ajranem a zajed proklatě pálivejma papričkama. Napchaný jsme se vrátili do pokoje, vysprchovali se a vyprali nějaký prádlo.

Asi po třetí dopolední vyrážíme na první větší vycházku městem. Máme namířeno především do zdejšího bazaru, nakoupit šátky a vůbec tam strávit nějaký čas.

Bazar vypadá dobře, je tam tedy až moc krámků se zlatem, což je nuda, ale jinak všechno jak má bejt. Po úspěšným usmlouvání z 15 na 7 YTL kupuje Šaman pěkněj hedvábnej šátek a na „dvorku“ v nitru bazaru, v oddělení výroby textilu, tedy spíš mezi krejčímá, dáváme čaj. Ady musí fotit několik krejčků, dětí i dospělejch, při práci na pěknějch šicích strojích. Je to prdel.

Pak se trhnem a vycházíme zadní stranou ven mimo bazar. Jdem suprovejma kamennejma uličkama, širokejma akorát na jednu motorku se sajnou. Vypadá to tu jako před sto lety, moc pěkný. Ze spleti uliček vylezáme na jednu širší a vracíme se před bazar, odkud se vydáváme po hlavní a hledáme nějaký ty cestovní kanceláře, abysme pošefovali lístky do Kappadokie. Bohužel, nenarazíme ani na jednu. Cestou ještě zjišťujeme ceny jinejch hotýlků, těch, co vypadají, že spadají do naší cenový kategorie, ale je to všude stejný.

Jsme takový ucaprcaný, tak kupujeme třílitrovku Turka-coly a cíga a jdem vegetit do chládku hotelovýho pokoje. Ještě ani tu Turka-colu nevyžerem a Šaman to nevydrží a odchází pro těch deset kousků. Jsou krásně studený, tak zbytek večera kalíme v postelích pivka a sjíždíme těch jejich 15 strašnejch kanálů.

Sobota 8. září

Vstávačka kolem půl devátý. Ani nevim, jestli se mi po těch pivkách něco zdálo. Když jsme vylezli z hotelu a zaplatili dědovi na další noc, pěkně pofukoval větřík, takže nebylo ani takový horko.

Šli jsme najisto k panu kebabákovi ze včerejška, ale dneska měl studeněj chleba, tak to nebylo tolik dobrý. Po jídle jsme došli před bazar a odchytili dolmuše směřujícího k Jobově jeskyni. Podle LP to mělo bejt asi kilák, ale dolmuš jel krutě pomalu a ke všemu to celý objížděl různějma uličkama a ulicema, tudíž jsme tam dorazili asi za půl hodky.

Bylo to na kraji města v areálu docela pěkný mešity. Samotná jeskyně, nad kterou je postaveněj malej altánek, má asi 8 m čtverečních a leze se do ní naboso. Tudíž to tam za naší přítomnosti relativně nevonělo, páč já mam nějak smradlavý boty, který navíc po ztrátě sandálů nosim furt.

No stejně to nebyl žádněj zázrak. V zahradě mešity se na nás přilípli dva malí kluci s váhama a po čtvrt hodce už byly celkem dotěrný. Obdarovali jsme je náramkama, ale ty malý kurvy chtěli, abysme se zvážili. Omyli jsme si ksichty v zázračným pramenu, načež mi vedle kníru vyrašil jebák.

Když jsme se dostatečně pokochali a nasáli duchovní atmosféru, vydali jsme se nazdařbůh směrem do města. Sluníčko už pořádně hicovalo. Napřed jsme šli po takovej nic moc extra ulici, ale pak jsme to stříhli za hřbitovem doleva nahoru a tam to bylo boží. Taková nuzná čtvrť v kopci, samý baráky, jeden na druhym, sem tam smrad a bordel.

Na kopečku, na takovym mikronáměstíčku, jsme prohodili pár slov s místním pomatencem a jeho kámoš nás nasměroval na otogar, kde jsme chtěli nakoupit lupeny na

zítrejší odjezd do Kappadokie. Ještě asi půl kiláku jsme šli z kopce tou hustočtvrtí, až jsme přišli na menší tržiště u parčíku. Ady se Šamanem opět kupovali šátky, já lehce asistoval. Na busák to bylo odtud necelej kilák, ale kurevský vedro nám ubíralo energii. Polejvali jsme si hlavy ledovou vodou, kterou nám načepoval nákej chlapík, u kterýho jsme kupovali vodu na pití.

Na otogaru, docela velkým a plným dolmušů a taxíků, jsme obešli tři agentury a zakoupili za 25 YTL /os jízdenky do Kayseri na zítrejší večer. Dostali jsme čaj a vyrazili do hotelu trochu se ochladit. Bylo to docela kousek, kolem jinýho hřbitova a poněkud vyschlý řeky. Doma jsme něco přečetli, lehce si schrupli, vyprázdnili střeva a v půl čtvrtý vyrazili opět do města.

Lezem do nitra bazaru, dáváme kebab u kluka, co mluví asi anglicky, ale nikdo mu nerozumíme. Po jídle sháníme pro Šamana místňácký kalhoty, který mají rozkrok pod kolenama. Stačí se zeptat, ukázat a už je má. Chlap chce 20, ale sleví aspoň na 15 YTL, což je asi stejně hrozně moc. Nicméně jsou to kalhoty jako fík. Takový opravdu speciální tesily.

S kalhotama odcházíme vítězoslavně na nedalekou promenádu. Šaman si je nechal na sobě a vypadá dobře. Promenáda je součástí parku s kanálama plnejma ryb. A to doslova. Tolik ryb jsem asi ještě pohromadě neviděl. Lidí je tu teda jako sraček, takže to akorát procházíme kolem dokola, koukáme do mešity, kde se měl narodit Abrahám a páč je Šamanovi blbě, vracíme se na ubikaci.

Šaman ulehne a já s Adym jdeme ještě sehnat sýr a vodu. Ady to taky za chvíli vzdává, má břichobol, takže sýr po dlouhym hledání kupuju nakonec sám v malym krámku poblíž net-café, ve kterym jsme odpoledne checkovali mejly.

Adyho pak potkávám, jak mi jde naproti, kupujem limošku, vodu a takovej sladkej kousek s ořechama a už nadobro zalejzáme na pokoj.

URFA, neděle, 9. září, 14:17

Sedíme v parku a zevlujem. Stín palmy nás chrání před žhavíci koulí. Korzuje tu hrozně lidí, děcka řvou, po pravici se na kopci tyčí citadela, kam se za chvíli, až opadne největší žár, půjdeme mrknout. Bus do Kayseri jede až v deset večer a do tý doby se budem poflakovat venku. Bude to dlouhej den bez odpolední siesty v klimatizovanej cimře.

18:46

Sedíme v klimatizovanej čekárně společnosti Devran, se kterou frčíme za tři hod'ky do Kaiseri. Celej den jsme se tak poflakovali po městě. Napřed v parku s rybama, který jsem krmil jahodovou vnaďící směsí, kterou jsem měl připravenou na Volhu. Byl to docela kalup, skoro vyskakovali ven, teda aspoň zpočátku. Pak těm mrcham asi došlo, že je to jenom šidítka a už tak žhavý nebyly. Zbytek tý sračky jsem rozdál dětem, který furt něco somrovali.

Taky jsme dorozdali téměř všechny náramky a tužky, ale těch bysme klidně rozdali pytel. A bylo by málo.

Odpoledne jsme vylezli na kopec vedle pevnosti a celou ji obešli. Vždycky jsme chvíli poseděli a prováděli human watching nebo city watching. Děcka nám byly skoro pořád v patách.

V bazaru, dnes v neděli poloprázdným, jsme dokoupili poslední dárek – co jinýho než šátek, dali kebab a pak v nějakejch čajovnách pár čajů. Chudák Šaman má opět problémy s bachorem, takže před vyzvednutím bágů v hotelu proběhlo mohutný vyprazdňování. My jsme mezitím „konverzovali“ s dědou hoteliérem, kterýmu podle mě nerozumí ani místňáci a kterej dost často opakoval: very good a no problem. Taky se nás ptal, jestli máme v Čechách hašiš, ale bohužel sám nic nevytáh. Na busák jsme došli pěšmo, je to kousek přes kopec a nad městem pěkně zapadalo slunce.

Čeká nás asi osmihodinová cesta do Kappadokie, jsem na ní už zvědavěj. V LP to krutě vychvalujou, tak uvidíme. Včera nás nákej chlapec strašil, že je tam very expensive. To by nám tak scházelo, když i tady je leckde panák čaje za 7,50 Kč.

Lístky ze Sofie do Prahy nám snad rezervujou, psali jsme do Katevy emaily, ale těžko říct, zda to klapne. V Istanbulu se zdržovat nechceme, jen přes den, takže to vypadá, že budem buď v pátek nebo v sobotu ráno v Praze. Teda v případě, že Alláh bude stát při nás.

KAYSERI, otogar, pondělí 10. září, asi 6:20

Dneska je mi 28. Před chvílí jsme přijeli do Kaiseri. Jsme na busáku a už tady je hafo bílejch turistů. Asi to bude horší a horší. Do Göreme nám to frčí až v osm, což je v prdeli, páč jsme tam chtěli bejt brzo ráno, abysme mohli vyrazit včas na procházku okolím. No nedá se nic dělat. Jezdí tam odtud nejspíš jenom jedna společnost.

14:05

Tak jsme tady. A je to horší, než jsme čekali. Ty plenéry a scenérie, to je tedy fakt nádhera, ale samotný městečko, spíš vesnice, a její turistický využití je ubíjející. Ubytování jsme sice za levňocha 7 YTL/osoba v takovym pokojíku vykutany ve skále, ale jídlo je tu zkurveně drahý, žádný kebaby se dopoledne nikde netočily, voda za liru, všude samej Japonec v lepším případě, v horším Helmut z Německa. Hospody jak na Karlštejně, místňáci asi ani nemluví turecky, prostě jetel! Ke všemu se nám podařil husarskej kousek při nákupu lupenů do Istanbulu, totiž že jsme se snad poprvně nezeptali, kolik to bude stát a rovnou je koupili v Metru. Kokoti jsme za ně vyplázli o 27 YTL víc, než by stály ve vedlejší agentuře. A to jsme je kupovali poté, co jsme se znechutili zdejším turismem a místníma cenama. Vlastně potom, co jsme ke snídani žrali chleba s nechutnou uzeninou nejistýho původu a sýr, pěkně na lavičce v centru vsi. Docela pruda po bezesnej noci v buse a Šamanovo včerejších střevních potížích.

Pondělí 10. září

Po příjezdu do Göreme jsme hned na busáku vlezli do ubytovací agentury a vyžádali si cheapest budget. Pán nám dal mapku vesničky a okolí a tip na hotýlek za 7 YTL.

Bylo to asi 200 m od busáku, hned za školou. Dormitor byl plnej, nebo od zítřka má bejt, tak nás šoupli do takový jeskyňky za kuchyňku. Dobrá morna, bez oken, ale z klimatickýho hlediska celkem v pohodě. Venku je dokonce bazén.

Po tej anabázi se snídání a nákupem lupenů do Istanbulu jsme šli na vycházku do okolí. Horko tu sice je o poznání menší, především k večeru, přesto to přes poledne slušně žhavilo.

Nešli jsme do Open Air Muzea, kde se platí vstup a bylo tam asi tisíc lidí, ale před muzeem jsme to stočili doprava, kde taky byly ty kamenný komíny a skály, navíc tam nebyla ani noha. Sem tam jsme ožírali révu a malinký jabka. Potkali jsme tam dvě pěkný želvy, lezli jsme skalníma městama a údolíma, překonali dva kaňony a došli až do Love Valley, čili do údolí ptáků, jako falusů.

Tak velký čůráky jsem ještě neviděl! Ty kamenný, asi padesátimetrový sloupy, nahoře s obrovitym zašpičatělým žaludem, vypadají fakt seriózně. Kousek od nich v jednej věži to vypadalo, jako že tam někdo pořád bydlí. Měli tam okna, zahrádku, dveře, prostě jakoby dům ve skalisku.

Od ptákovýho valley jsme to vzali domů. Je to kousek. Tak nák jsme vytuhli v černočernej tmě, zmožení únavou po noci v buse. Asi před pátou jsme dali sprchy, pěkně studený a šli ven, slavit ty mý narozky.

Směnil jsem za nevýhodnej kurs 30 USD, koupili jsme vedle v krámku deset studenejch lahváčů a vylezli s nima na kopec na kraji města.

Byl tam krásnej výhled na část Kappadokie, na takový bílý skály a Open Air Muzeum. Kalením piv a kecáním nesmyslů jsme se přehoupli ze dne do noci a páč už někdy v půl osmý byla docela kláda, vrátili jsme se do města, kde jsme ještě dokoupili dvě piva a šli jsme je vykalit na hotýlek k bazénu. Znavený jsme pak přelezli do cimry a vytuhli.

GÖREME, úterý 11. září, asi 15 hodin

Válíme se v blahodárnym stínu buňky u vysílače, Göreme před náma leží jako na dlani. Odtud z ptačí perspektivy vypadá docela sympaticky. Mezi barákama vyčnívají skalní komíny a nejsou odtud vidět lidi. To je super. Flákáme se po docela slušnej, možná devítikilometrověj tůře údolíma a v osm večer nám jede bus do Istanbulu.

GÖREME, na návsi, 16:40

Sedíme tu, snědli jsme chleba a nějaký kulatý bochánky. Už nás to tu docela sere. Ženský žádný, cvrkot jako na vsi, žrádlo svinsky drahý. Musíme tu kejsnout až do těch osmi. Ještě nakoupit pohledy, skouknout emaily a sežrat před cestou kebab. Ráno bysme měli bejt v Istanbulu a když nenapíše Kateva, pojedem hned večer do Sofie a pokusíme se zas hned odjet do Prahy.

18 hodin

Tak máme za sebou kebaby, pohledy i internet. Kateva stále mlčí, takže jedem zejtra z Istanbulu do Sofie a uvidíme. Teda další věc je, aby byly lístky z Istanbulu do Sofie. A při našem štěstí... Bude to ještě asi boj.

ISTANBUL, středa 12. září, 11:21

Píšeme pohledy při chillingu v zahradách paláce Topkapi. Máme koupený lupeny do Sofie na devátou večer, tak tu hodláme prožít poslední den vejletu. Ceny se ovšem od naší poslední návštěvy nepříjemně zvýšily, tak to holt bude zas budget, převážně human watching, procházky a pak snad i nějaký to rybaření.

ISTANBUL, otogar 19:26, Istanbul, otogar

Pijeme poslední Efesy v Turecku v čekárně na autobusáku. Celej den jsme chodili po městě, hulili jsme vodárnu v čajovně, ve kteréj jsme hulili už posledně, ale i tam se hodně změnilo. A to k horšímu. Ne moc, ale přece. Za hod'ku a půl nám to jede do Sofie. Taky jsem odpoledne zkoušel chytat ryby v Bosporu, avšak, díky nepřipravenosti, s negativním výsledkem.

BULHARSKO, SOFIE, čtvrtek 13. září, 8:20

Kalíme Zagorky mezi autopůjčovnama a parkovištěm, asi půl kiláku od busáku, odkud nám to v deset jede do Prahy. Snad to vyjde a zítra kolem poledne bysme měli přijet do Plzně, resp. do Prahy.

21:10

Úspěšně jsme překročili vnější hranice EU. Jsme v Maďarsku.

Pátek 14. září, 7:25

Vjíždíme do Prahy. Pruda.

8:34

Vezeme se posledním busem cesty. Praha Florenc – Plzeň. Je docela hezky, ale venku kláda.

*12:00, Plzeň, restaurace Jalta
Kalíme pivka a rekapitulujem vejlet.*